

ΘΥΜΗΣΗ

Ἔχει ζευγάρι ἐρωτευμένο στήσει
ἀντίκρα τῆ φωλιά του μέσ' τὸ βράδυ
κι ἐγὼ στῆς κάμαρῆς μου τὸ σκοτάδι
κάποια θυμοῦμαι ἀγάπη ποῦ'χει σβύσει.

Ὁ ἐρώτας κι ἡ νειότη εἶχαν θελήσει,
ὅμοια μὲ ταραχένιο τους ὑφάδι,
λουλουδένιο νὰ ὑφάνουνε μαγνάδι
στὴν ἀνανθη κι ἐρημικὴ μου ζήση.

Ἀγάπη! Τὸ μεγάλο σου τὸ ψέμμα
τῶ'χω ρουφήξει ἀκέρηο, κι ἔγινε αἷμα,
μέσα μου τὸ πικρὸ σου δηλητήριο.

Κι ὅμως στὸ τρυφερό σου τὸ μυστήριο,
ἔτσι μαγευτικὰ ξεγελασμένη,
πάντα ἡ ψυχὴ μου ὡς ἦτανε νὰ μένει.

ΣΤΟ ΞΟΔΙ

Τρεῖς τρεῖς ἀργὰ τὰ σήμαντρα βαροῦνε
λείψανο νέο μὲς τὸ χωριὸ ξεοδιάζουν,
τὶς χάρες του σὲ στίχους ἀραδιάζουν
κι ὅλες ἡ κορασιὲς βουβὰ θρηνοῦνε.

Καὶ τί γλυκὰ τὰ ὄγρα τους μάτια ποῦναι,
τὰ παλληκάρια ἀντίκρα τὰ κυτᾶζουν
κι ἀνάμεσ ἀπ' τὰ δάκρυα π' ὄλο στάζουν
κάπου κι αὐτὲς τοὺς νειοὺς γλυκοθωροῦνε.

Ἀντάμα μὲ τὸ θάνατο κι ἡ φύση
μέσ' τὸ κορμὶ τοῦ κάθε νέου κρυμμένη
τὸ αἰώνια ἀτέλειωτο ἔργο της ὑφαίνει,

κι ἐκεῖ πού μιὰ ζωὴ πάει νὰ σβύσει
ἄπειρες λάμπουν μέσ' τῶν νειῶν τὰ μάτια
ὠριμες πιά νὰ βγοῦν στῆς γῆς τὰ πλάτια.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ